

γονέων αὐτοῦ ἀποθανόντων, ὁ κηδεμὼν τοῦ Γεωργίου εἶχε θέσει αὐτὸν εἰς τὸ σχολεῖον, ὅταν ἦτον ἔτι παιδίον, ὁλόκληρος δὲ ἡ ἀνατροφή του, εἶχε γείνει ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ κ. Προκοπίου, τοῦ ὁποῦ οἱ μέγιστοι πόθοι ἐξεπληροῦντο καθημερινῶς ἐν αὐτῷ. Οὐχὶ μόνον εἰς τὰς σπουδὰς του ἦτον ἐξαιρετος ὁ Γεώργιος, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλας τὰς σωματικὰς ἀσκήσεις διεκρίνετο, μεταξύ τῶν πρώτων, διότι ἡ ἑλλειψίς τῆς μεγάλης σωματικῆς δυνάμεως ἀνεπληροῦτο ὑπὸ τῆς μεγάλης ἐπιτηδειότητός του. Ἦτο προσέτι εἰς ἄκρον γενναῖος, σχεδὸν ριψοκίνδυνος, ὅταν ἐπαρουσίαζετο αἰτία διὰ τοῦτο. Διὰ ταῦτα πάντα, ὡς καὶ διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ φιλοδοξίαν, ἤγαπᾶτο παρ' ὧν τῶν συντρόφων του, πλὴν δύο ἢ τριῶν ζηλοτύπων, πρώτος ἐκ τῶν ὁποίων ἦτον ὁ Ἀλέξανδρος, χάριν τοῦ ὁποῦ ὁ Γεώργιος τώρα ὑπέφερε.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τοῦ Παύλου καὶ ἄλλων τινῶν, ἐπορεύοντο πρὸς τὴν λίμνην διὰ νὰ κολυμβήσωσι, γελῶντες καὶ ἀστειούμενοι ἐνῷ ἐβάδιζον.

— «Ἄ, μὰ τὴν ἀλήθειαν,» — εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος, — «τί λαμπρὰ ποῦ διασκεδάζομεν μὲ τὴν λίμνην! Τί θὰ ἐκάμναμεν ἂν δὲν τὴν εἶχαμεν. Ἐλᾶτε, νὰ ἰδοῦμεν ποῖος θὰ κολυμβήσῃ ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρην ἕως τὴν ἄλλην. Ἀφνης, ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμούς τε, εἶδε τὸν Γεώργιον, καθήμενον ὑποκάτω πλατάνης τινός, μὲ πρόσωπον καταβεβλημένον καὶ ὀφθαλμοὺς ἐστραμμένους πρὸς τὰ ὄρη, τὰ ὁποῖα καθὼς φρούρια περιεκύκλουν τὴν ὥραιαν πεδιάδα. Τόσον ἀφηρημένος ἦτον ὁ Γεώργιος, ὥστε δὲν ἤκουσε τοὺς συντρόφους του, ἕως οὗ ἐπλησίασαν, τότε δὲ, ἰδὼν τὸν Ἀλέξανδρον, ἔρριπεν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα ἀτάραχον καὶ μεγαλοπρεπὲς καὶ ἀνοίξας τὸ ἐπὶ τῶν γονάτων του βιβλίον ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐταράχθη μεγάλως, ἂν καὶ δὲν ἐπεθύμει νὰ ὁμολογήσῃ τοῦτο οὔτε εἰς τὸν ἑαυτὸν του. Δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἀπελάσῃ εὐχαρίστησιν ἀπὸ τὴν λίμνην, ἥτις ἐξετείνεται ἐλκυστικῶς ἐνώπιόν του· ἡ εἰκὼν τοῦ Γεωργίου, ὑποφέροντος ἀδίκως καὶ δι' αὐτὸν, ἦτο πολὺ ἰσχυρὰ, καὶ δὲν ἄφινεν αὐτὸν νὰ ἡσυχάσῃ. Προσεπάθησε δι' ἀστεϊσμῶν νὰ καθησυχάσῃ τὰς τύψεις τῆς συνειδήσεως, ἀλλ' ἡ εὐθυμία του δὲν ἦτο γνησία, τῆς δὲ ἀνησυχίας καὶ μεταμελείας του συμμετεῖχε καὶ ὁ Παῦλος, ὅστις, δειλὸς ὢν καὶ φοβούμενος νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν, εἶχε μείνει σιωπηλὸς ὡς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, ἐνῷ πράγματι ἡγάπα τὸν Γεώργιον καὶ ἐθλίβετο βλέπων αὐτὸν ὑποφέροντα. (ἀκολουθεῖ.)

Ὁ καλὸς κύων καὶ τὸ κακὸν κοράσιον.

Φίλος μου τις εἶχε κύνα τῆς νέας γῆς, ἕνα φυλάττη τὴν νύκτα τὸ κατὰστημά του. Ἡμέραν τινὰ

διαβαίνων ἀπ' ἔμπροσθεν τοῦ καταστήματός του, εἶδον τὸν φίλον ξεροχόμενον μετὰ τοῦ Φῶξ τοῦ κυνὸς καὶ κρατοῦντα εἰς τὴν χεῖρά του καδίσκον. Προχωρήσας ὀλίγα βήματα ὁ φίλος, εἶπεν εἰς τὸν κύνα νὰ λάβῃ τὸν καδίσκον καὶ νὰ φέρῃ αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν, ἥτις ἀπεῖχε περίπου ἡμίσει μίλιον τοῦ καταστήματος. Ὁ κύων χωρὶς νὰ κλαυθμηρίσῃ, οὔτε νὰ δεῖξῃ σημεῖον παρακοῆς εἰς τὴν διαταγὴν ταύτην τοῦ κυρίου του, ἀμέσως ὑπακούσας, ἔλαβεν τὸν καδίσκον εἰς τὸ στόμα καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν. Περιεργεῖα κινούμενος, παρηκολούθησα αὐτὸν ἕνα ἶδω κατὰ πόσον θὰ δυνήθῃ νὰ ἐκτελέσῃ τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου του. Ὁ κύων φθάσας εἰς τὴν οἰκίαν καὶ εὐρὼν τὴν θύραν κεκλεισμένην, ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς βαθμίδος καὶ περιέμενε νὰ τῷ ἀνοίξωσι τὴν θύραν. Πέντε λεπτὰ παρέρχονται καὶ ἡ θύρα ἔτι δὲν ἀνοίγει· ὁ κύων ὅμως κάθηται ἐκεῖ ἐν ὑπομονῇ χωρὶς νὰ δεῖξῃ κἄν τὸ ἐλάχιστον σημεῖον ἀνυπομονησίας ἢ ἀπιστίας. Ἔτερα πέντε λεπτὰ παρέρχονται καὶ ἡ θύρα ἔτι δὲν ἀνοίγει· ἐπὶ τέλους ἰδόντες αὐτὸν ἐκ τοῦ παραθύρου, ἀνοίγουσι τὴν θύραν καὶ εἰσέρχεται μετὰ τῆς παρακαταθήκης του σείων τὴν οὐρὰν του. «Πιστὲ κύων,» εἶπον καθ' ἑμαυτὸν «οὐδέποτε παρακοῦεις ἢ περιμένεις δευτέραν διαταγὴν.»

Ἐπειτα ἐσκέφθην περὶ τῆς μικρᾶς Ἀγλαίας τοῦ φίλου μου, ἥτις πολλάκις εἶπε εἰς τὴν μητέρα της ἐπὶ παρουσίᾳ μου, «ὄχι· δὲν δύναμαι νὰ τὸ κάμω.» Ἀς ὑπάγῃ ὁ Δημήτριος. Αὐτὸς δὲν κάμνει τίποτε.»

«Ἀγλαΐα!» ἔκραζε ἡ μήτηρ της μετὰ τόνου προστακτικοῦ «πῆγαινε νὰ φέρῃς ἀμέσως ἐκεῖνο τὸ βιβλίον. Μὴ περιμένῃς νὰ σοὶ τὸ εἶπω καὶ δευτέραν φοράν.»

Ἡ μικρὰ Ἀγλαΐα ἔπαιζε μὲ τὴν κούκλαν της, βλέπουσα δὲ ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ ἀποφύγῃ ἀπῆλθε μουρμουρίζουσα καὶ λέγουσα, ἐνῷ ἐξήρχετο τοῦ δωματίου, «Πάντοτε ἐγὼ φέρω τὰ βιβλία της, δὲν στέλλει τὸν Δημήτριον νὰ τῆς τὰ φέρῃ, καὶ πάντοτε ἐμένα, πάντοτε ἐμένα στέλλει.» Ἐπιστρέψασα δὲ μετὰ τοῦ βιβλίου, ἔρριπεν αὐτὸ μετὰ θυμοῦ ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἀνέτρεψε τὸ μελανοδοχεῖον καὶ ἐχύθη ἡ μελάνη. Ἡ μήτηρ της ἐφαίνετο ἐντραπεῖσα καὶ καταταβλιμμένη. Ἐλυπήθην αὐτὴν ἐκ μέσης καρδίας. Μικροῖ μου φίλοι καὶ φίλαι, σκέφθητε περὶ τούτου. Ἡ Ἀγλαΐα ἡ θυγάτηρ της ἦτο ἀπειθής, ὁ δὲ κύων της εὐπειθής· διότι οὗτος μὲν εἰς τὴν πρώτην διαταγὴν ἀπῆλθεν ἀμέσως εὐχαρίστως σείων τὴν οὐρὰν του καὶ ὑφόνων τὴν κεφαλὴν του, ὡσὰν νὰ ἔλεγε «ὑπακούω.»

Παιδιά καὶ κοράσια, ἄς μὴν εἴπωσι ποτὲ περὶ ὁμῶν «ὁ Φῶξ εἶναι εὐπειθέστερος τῆς Ἀγλαίας καὶ τῆς Ἐλένης.»